Bona nit, molantencs i molantenques

És realment un gran honor poder ser aquí dalt i davant de tants veïns i amics. Normalment, quan es fa el pregó acostumo a estar aquí a baix com tots vosaltres, però aquest any m'ha tocat pujar de categoria i fer l'acte d'inauguració de la Festa Major.

Ja fa uns mesos que, per sorpresa, la Gemma i l'Adrià, del Grup de Joves, em van preguntar si m'agradaria fer el pregó de Festa Major. M'esperava que em diguessin qualsevol cosa, però aquesta si que no me l'hagués esperat gaire. I com a tota persona a qui li fan aquesta pregunta i aquesta proposta, vaig dir que m'ho pensaria, que em donessin uns dies. Però mentia una mica. Al principi vaig pensar "*Jo, fent el pregó*?", "*No hi ha més gent?*", però al cap de poques hores des que m'ho van proposar, vaig anar canviant d'opinió "*I perquè no?*". Realment tinc coses per explicar. Interessants o no, però a mi m'agrada xerrar. I això, els que em coneixeu, sabeu que és veritat.

Jo avui us explicaré com és això de convertir-se en molantenca, i de tot allò que implica, que implica moltes coses. I clar, el primer que cal fer és explicar qui està parlant, qui és la Càndida. Jo vaig néixer al 1953 en un poble petit i encantador, i que llavors tenia 950 habitants, una descripció que fins ara podria encaixar perfectament amb Sant Pere Molanta, però d'on estem parlant realment és del poble de Valdemorales, a la província de Cáceres. Per a que us ubiqueu una mica, està situat en una petita vall que queda en un punt intermedi entre la ciutat de Cáceres i la de Mérida, i actualment hi viuen unes 200 persones. Ja veieu quin canvi amb els 950 que he dit abans. Els meus pares eren també nascuts allà, i sóc la segona filla de 3 germans. El meu germà gran va néixer a un poble a prop de Valdemorales anomenar Serrejón, i la meva germana petita ja va néixer aquí al Penedès. De moment estem a més de 700 quilòmetres de Sant Pere Molanta, però tranquils que ja ens hi anirem apropant.

És més, abans que jo nasqués, la meva família ja tenia relació amb el Penedès, concretament amb Vilafranca. I aquí hem de parlar de la meva àvia, la materna. Ella de jove ja va venir cap aquí i vivia a Vilafranca, primer a la plaça dels Tossinos i després al carrer Amàlia Soler. Curiosament, hi ha molta gent de Valdemorales que va venir cap aquí al Penedès, tant a la zona de Vilafranca com també de Puigdàlber, entre altres.

La meva àvia era una dona amb molta empenta i molt decidida, i abans de la Guerra Civil es dedicava, entre altres coses, a l'estraperlo de farina. Es veu que sovint anava en tren i abans d'arribar a la Granada, a vegades tenia xivatasso que a l'estació hi havia la Guàrdia Civil. Quan això passava, llançaven els sacs de farina per les finestres, i després, cap allà la nit/matinada, ho anaven a recuperar amb burros.

Però, com us he dit, jo vaig néixer a Valdemorales, no a Vilafranca. I és que quan van sentir que la guerra havia començat, la meva àvia i la família van decidir tornar al poble. Sóc nascuda allà, com he dit al 1953, però als 4 mesos d'edat la família va decidir tornar cap a Vilafranca, ja que l'àvia els havia fet una casa al carrer Oviedo, just al costat de l'antiga farinera de la vila, al barri de Sant Julià. Per tant, dels més de 700 quilòmetres a on estàvem al principi, els hem reduït a uns 3,5 quilòmetres. Ens anem apropant.

I abans de deixar Valdemorales, només afegir una anècdota. El meu pare era pastor, i el seu ofici l'obligava a passar llargues temporades fora de casa, vivint en barraques com aquesta. Aprofitant que el dia 18 de juliol era festa, la meva mare va agafar el burro i se'n va anar a veure'l. Això era el 1952, i jo vaig néixer el 17 d'abril de l'any següent. Feu càlculs i veureu que surten 9 mesos exactes.

Tornant al barri de Sant Julià, allà hi vaig viure fins als 22 anys, i després en vaig passar 16 a l'Espirall. I així arribem al 1992, i els primers contactes amb Sant Pere Molanta. I és que aquell any, el Josep Julià Via, un molantenc, i la Càndida, jo, van decidir anar a viure junts al barri de les Clotes. Ja en aquella època, al migdia veníem a dinar a casa dels seus pares, aquí al poble. I al cap de poc, el 1994 vam decidir casar-nos, i ens va fer la cerimònia el Pere Sadurní a l'ajuntament d'Olèrdola. Però passava una cosa. I és que el Josep no s'adaptava a la vida de Vilafranca i enyorava el poble. A més, els seus pares, el Pepitu i la Rosita, s'estaven fent grans, es veien sols i necessitaven ajuda. I va sorgir l'opció d'anar a viure amb ells. Jo tenia dubtes d'aquella proposta. Què diran de mi, que no em coneixen de res? I jo, que m'adaptaré a la vida de poble? O més important, on cau Sant Pere Molanta? L'únic que sabia és que era un poble petit, i amb prou feines trobaves informació, ja que a tot arreu sempre sortia anomenat el municipi en general, Olèrdola. Però vem tirar endavant, i dit i fet, el Pepitu, el pare del Josep, ens va arreglar el pis de dalt de casa seva perquè hi poguéssim viure, així que cap a Sant Pere. Després d'unes quantes voltes, finalment arribem a Sant Pere Molanta.

En arribar aquí, em vaig sentir molt ben acollida per la gent del poble, i ja vaig començar a notar diferències amb la vida que coneixia de Vilafranca, com per exemple que es podia passar el vespre a la fresca xerrant amb els veïns.

Aquella desconeixença inicial que tenia del poble ha anat evolucionant, i actualment veig que és un poble que té gairebé de tot (botiga, perruqueria, torradora de café, etc.) i fins i tot té Centre de dia, que anirà bé perquè una ja s'hi està acostant. I vull aprofitar aquest punt per fer un agraïment doble. Primer i principalment a les entitats del poble, per omplir tot l'any d'actes molt diversos, i segon als veïns, per anar i participar en aquests actes, ja que si es fan actes és perquè la gent vingui i els gaudeixi.

D’aquells primers anys aquí a Sant Pere Molanta, de seguida vaig agafar amistat amb els veïns del carrer, amb els de Cal Marrà, de Cal Enric, de Cal Rubió i de Cal Manelet. Eren pocs, la veritat, i la majoria eren més grans que jo. Les úniques joves que hi havia eren la Clara Albina i la Carme, que inicialment només venien els estius, i ja després van anar venint més.

Com que tots aquests veïns eren més grans, ens han anat deixant poc a poc i d’aquella època ara ja només queda el Joan Rubió. Així que per tots ells, una gran abraçada allà on siguin. I vull fer un record especial per a dues persones, la Maria de Cal Rubió, que és la veïna a qui li tenia més apreci i confiança, i l’estimava moltíssim, i a la Rosalina, la germana del Josep, a qui també tenia molt d’apreci. La majoria de dies em tocava cuidar el Pepitu i la Rosita, i elles dues sovint venien i em deien “*Va Càndida, avui me'n cuido jo d’ells i tu surt una mica, que t’anirà bé*”. Sempre hi eren quan calia ajudar per algo, i la seva acollida va fer que l’arribada al poble fos molt més còmode. Així doncs, un petó enorme a la Maria i la Rosalina.

I parlant de veïns, també cal parlar de l’amistat amb l’Assumpció, a qui vaig conèixer uns anys després a través del teatre. Ella, una molantenca 100%, és qui em va fer estimar més el poble i les entitats, ja que cada vegada que feien qualsevol acte o espectacle, em trucava i hi anàvem. I mica en mica em vaig integrar més al poble. I actualment tant ella com jo estem a tot arreu. Realment, em perdo poques coses que es facin al poble, i moltes hi vaig amb ella.

Una de les primeres coses que també vaig fer només arribar al poble va ser sortir a passejar pel seu entorn. Amb el Josep anàvem a esmorzar a la Font del Cuscó els diumenges, i altres dies anàvem per totes les masies que tenim al voltant, i el Josep m’explicava tota la seva història. Després, amb una colla nombrosa de veïns, anàvem a caminar pels horts, cap a Cal Suriol, cap a Cal Grases, etc. A Cal Suriol sempre ens trobàvem el Rafel, sempre atent i molt amable, amb qui xerràvem i ens ensenyava els animals que tenia allà. I amb alguns d’ells havies d’anar amb compte, i parlo sobretot de les oques, perquè si no les vigilaves et venien per darrere i et mossegaven el cul. Aquests últims anys hem anat canviant la ruta, i com que passem més cap a Can Torres, trobem més el Raimon Sadurní. I de tota aquella colla que anàvem a caminar, actualment només quedem jo i l’Assumpció.

Descobrir aquest entorn i aquest paisatge ha sigut meravellós. Sí que és veritat que tot és vinya, i es podria arribar a pensar que és monòton, però tot al contrari. Pots saber a quina estació estem només mirant els camps i els mosaics de colors que van apareixent al llarg de l’any. I anant per aquestes terres no només experimentes amb la vista, sinó també amb l’olfacte, amb l’olor de la terra mullada, l’olor de la humitat, l’olor de quan cullen el raïm, i moltes altres. I no voldria acabar aquesta part dedicada a l’entorn sense parlar del camp de futbol i de la seva gespa. Quin goig a la vista i quin orgull tenir un camp com aquest.

A mesura que han passat els anys, i sobretot quan ja vaig tenir més temps lliure, també he anat augmentant la meva relació i implicació amb la Festa Major, i intento cada any viure-la al màxim. M'encanta participar a tots els actes que s'hi fan, sobretot als concursos de menjar, primer els de pastissos i després els de truites, ja que cuinar i provar coses noves sempre m'ha agradat. Crec que amb el concurs de truites hi he participat cada any. Gaudeixo molt també del concert vermut perquè m'encanta el so de la gralla, i això es fa extensible amb les matines, amb el toc de matines. I dels altres actes, amb el Josep sempre comprem el palco de Festa Major, tot i que no ballem mai, més que res perquè no en sabem, i sovint convido a la meva família i amics perquè vinguin a gaudir tant dels concerts com de la Festa Major en general.

Però si d'una entitat haig de parlar, aquesta és la del Folre. A Sant Pere hi havia un grup de teatre que va néixer el 1990, i es va anomenar el Folre. Durant la dècada dels 90 es van fer 12 obres, i a partir d'aquí va entrar a formar part de la Roda de Teatre de l'Alt Penedès. Fins al 2005 es van anar fent obres, i llavors hi va haver una parada tècnica.

Ja cap als anys 2008-2009 es va decidir tornar a engegar el grup. I aquí és on entro jo. La primera obra que es va voler fer va ser 8 DONES i, tal com indica el nom, endevineu què necessitaven. Efectivament, 8 dones. I d'entre els veïns del poble, l'Anna Raventós, de la Posada, em va proposar de participar-hi. A mi sempre m'havia agradat el teatre, però veient-lo des de fora. I allò que em proposaven era diferent. La veritat, no em veia capaç de ser-hi a dins i actuar, i al principi vaig dir que no, però al final vaig tirar endavant, ja que vaig pensar "*si han pensat en mi, alguna cosa han vist*". I un cop comences ja no ho pots deixar estar.

L'obra **8 DONES** es va estrenar el 13 de desembre del 2009, aquí a la Sala.

Altres obres que hem anat fent aquests anys són

-**LES MEVES VEÏNES**, estrenada el 6 de novembre de 2011.

-**REVISIÓ ANUAL**, estrenada el 15 de desembre de 2013, una obra, a més, que vem representar-la un total de 18 vegades

-**ENTRE DONES**, estrenada el 18 de desembre de 2016.

-I **SUCRE AMARG**, estrenada el 11 de novembre de 2019.

Considero que totes aquestes obres que hem fet les hem representat amb molta professionalitat i, perquè no dir-ho també, ens van quedar molt bé. Els guions eren molt bons, i ens ho passàvem molt bé preparant-les. Algunes eren més exigents que d'altres, però ho assumíem amb naturalitat. De totes elles, us en podria explicar mils

d'anècdotes, però crec que la millor es va produir amb la celebració dels 50 anys del Molanta, al 2014.

Des del club de futbol ens van contactar per fer una obra de teatre el dia que fessin el sopar de celebració. I vam triar de fer petits esquetxos, de temàtica variada. Fins aquí no sembla que hi hagi cap problema, però hi havia un esquetx en particular que potser algú recorda, principalment per com anàvem vestides, i aquí ja comencen a canviar les coses.

FOTO

L'obra era divertida, i la vestimenta era l'adient per l'ocasió. Però hi havia una cosa amb la que no comptàvem, i és que el club de futbol es diu Parroquial, i llavors el camp encara era de la parròquia. I qui hi havia a primera fila, preparat per gaudir de l'obra, des d'una posició immillorable i amb les millors vistes? Doncs el diaca, qui si no. Nosaltres vem actuar amb naturalitat, i el diaca no se'n va anar pas ni es va queixar. Senyal que ho vem fer bé.

Tornant a l'entitat, al Folre sempre hem sigut molt solidàries. Hem fet obres pel càncer i per la Marató, i és un orgull haver-ho fet i poder dir-ho. Amb això, també cal fer un agraïment a les empreses que han col·laborat tots aquests anys i la gent que venia de públic. Sobretot al públic. Perquè sense públic no hi ha hagués hagut Folre. Sant Pere Molanta és un poble molt solidari en tots els sentits.

Arran d'estar al Folre, també vaig fer altres coses d'interpretació, entre cometes, fora del teatre. Per exemple, un dia que vaig fer la lectura d'un conte per a l'escola, i un altre any que em va tocar fer de castanyera, també per a l'escola. Totes dues coses em van fer molta il·lusió.

En resum, al Folre van ser uns anys amb una experiència molt bonica, ens ho passàvem molt bé, semblàvem una família, fèiem excursions junts i sempre hi havia bon ambient.

Però va arribar el març de 2020, i va passar una cosa que ningú mai s'ho havia imaginat. Un virus mortífer molt contagiós es va estendre per tot el món, i no només va afectar a les persones, sinó que també va fer molt mal a nivell d'entitats. El Folre ja estava tocat, ja que en els últims anys cada vegada costava més tirar endavant les obres, fos per tema de disponibilitat dels membres, perquè alguns tenien canalla petita, pels horaris, perquè alguns també ja ens féiem grans, una mica de tot. El Folre també va agafar el virus i actualment encara està a la UCI.

I arribem fins a l'actualitat, un dimarts calorós d'agost, però per sort refugiats dins d'aquesta Sala. Crec que ja he xerrat prou avui. Sigui com sigui, ja heu vist com ha estat el procés de convertir-se en una molantenca, crec que resultant amb èxit, i pel

camí a mi m'ha servit per recordar gent, anècdotes i fer reconeixements als qui s'ho mereixen. I per a vosaltres, doncs m'heu pogut conèixer una mica més. I si algú té més ganes d'escoltar-me, que em truqui i anem a caminar juntes, que és en aquells moments on les converses es tornen més animades.

Però abans d'acabar, permeteu-me que afegeixi una última cosa. Que jo, Càndida Jiménez, estigui aquí dalt fent el pregó de Festa Major, no és casualitat. En certa manera, a mi ja em van encarregar de fer el pregó una vegada, però la proposta va quedar a l'aire. A més, és una proposta que es va fer públicament, i molts dels que esteu aquí també la vau sentir. Concretament, jo estic parlant d'una carta que es va llegir un dia com el d'avui però de fa 12 anys. I a més aquí, en aquest lloc, a la Sala de la Societat. I aquí us en porto la prova.

VIDEO

Com veieu i heu pogut escoltar, no mentia pas. D'aquesta manera, considero que he pogut tancar el cercle, perquè rebutjar una proposta com la que em van fer i deixar una cosa a mitges és una mica lleig no creieu? I dit això, només em queda dir que gaudiu dels dies que vindran, mengeu i beveu i engreixeu uns quilets, participeu a tots els actes que es facin, i finalment

VISCA SANT PERE MOLANTA I MOLT BONA FESTA MAJOR